

CO S NATO?!? 75 let stačilo

- editor007 | 5. dubna 2024

NATO: NATO se za 75 let své existence stalo zbytečným spojenectvím, které ohrožuje bezpečnost všech členských zemí, píše The American Conservative. Tento vojenský blok povzbuzuje své členy k páčání krutých a nebezpečných akcí. Dnes již přežil svou užitečnost.

Více než tři desetiletí po skončení studené války aliance podporuje ve svých členských státech zvrácené a nebezpečné chování.

Před 75 lety, 4. dubna 1949, se ve Washingtonu sešli ministři zahraničí 12 evropských a severoamerických zemí a podepsali [Severoatlantickou smlouvu](#) o založení NATO.

Vzhledem k tomu, že dnes ve východní Evropě zuří válka a řada spojenců NATO vyzývá k eskalaci této války, je třeba řešit nepopulární, ale kritické otázky týkající se historie aliance, jejího pokračování a jejího rozšiřování, jakož i jejích důsledků pro národní bezpečnost USA.

Skutečně, [několik článků víry](#) ohledně úspěchu a nepostradatelnosti NATO se i po zběžném prozkoumání ukazují jako vysoce diskutabilní – ne-li zcela mylné.

Zatímco kritika aliance je v dnešním Washingtonu fakticky zakázána, v době jejího založení někteří významní američtí zahraniční politici jako Walter Lippmann varovali, že „velmoc jako Spojené státy nezískává žádné výhody a ztrácí prestiž nabízením, ve skutečnosti podomním prodejem, svého spojenectví pro všechny a kdekomu. Aliance by měla být tvrdou diplomatickou měnou, cennou a těžko dosažitelnou”.

Dalo by se argumentovat, že na konci své první dekády bylo NATO již zastaralé. Velký maďarsko-americký historik John Lukacs tvrdil, že v polovině 50. let 20. století Sověti (po Stalinovi, po Berijovi) již signalizovali ústup ze středu Evropy. Podle Lukacse v letech 1954–55 dali souhlas s „recipročním stažením“ z Rakouska, čímž se otevřela cesta k neutralitě této země během období studené války.

Během jednoho roku se Sověti vzdali svých námořních základen ve Finsku (které od té doby mělo také usilovat o neutrální status – tedy až do loňského roku) a napravili vztahy s Jugoslávií Josipa Broze Tita.

Podle Lukacse byl rok 1956 „zlomovým bodem studené války. Možná dokonce její konec, pokud pojem „studená válka“ znamená přímou vyhlídku na skutečnou válku mezi americkými a ruskými ozbrojenými silami v Evropě”.

Nebýt konkurenčních aliančních blokových systémů, mohla studená válka dojít k rozuzlení o desítky let dříve. Začlenění Turecka do aliance v roce 1952 a následné rozhodnutí umístit tam rakety Jupiter s jadernými zbraněmi jistě nijak nepřispělo k dalšímu míru a stabilitě mezi Východem a Západem. Ve skutečnosti to pomohlo připravit půdu pro jadernou [raketovou krizi z října 1962](#).

Nicméně rozhodnutí pokračovat a skutečně rozšířit alianci bylo učiněno [během pouhých 24 měsíců](#) po rozpadu Sovětského svazu. Pro Clintona podnět k expanzi vzešel spíše z domácí politiky než z požadavků americké národní bezpečnosti.

Jak nedávno poznamenal velvyslanec Jack Matlock:

Skutečným důvodem, proč do toho Clinton šel (rozšíření NATO), byla domácí politika. Svědčil jsem v Kongresu proti rozšiřování NATO s tím, že by to byla velká „chyba“; Když jsem podal tohle svědectví a odcházel, pár lidí, kteří to poslouchali, řekli: „Jacku, proč proti tomu bojuješ?“ A já řekl: „Protože si myslím, že je to špatný nápad.“ Řekli: „Podívej, Clinton chce být znovu zvolen. Potřebuje Pensylvánii, Michigan, Illinois...“

Jak mnozí v té době věděli, projekt byl plný rizika. Ale ve Washingtonu, před třiceti lety, bylo možné vést skutečnou debatu o výhodách a přednostech té či oné zahraniční politiky, aniž by byl označen za cizího „naháněče“, nebo „obránce“ Ruska. V těchto letech mnoho členů washingtonského establishmentu, [v neposlední řadě senátoři Daniel Patrick Moynihan a John Warner](#), vyjádřilo své námitky proti expanzivnímu projektu.

Jednu skupinu odpůrců vedla vnučka prezidenta Dwighta Eisenhowera. V roce 1997 zveřejnila ctihodná Susan Eisenhowerová [otevřený dopis](#) ve snaze přesvědčit Clintona, aby přehodnotil svůj zvolený směr. 50 signatářů dopisu, včetně dlouholetých jestřábů Paula Nitzeho a Richarda Pipesa, prominentních demokratických senátorů Billa Bradleyho a Sama Nunnua a intelektuálů jako David Calleo a Owen Harries, označilo rozšiřování NATO za „politickou chybu historických rozměrů“ a varovalo, že:

V Rusku rozšiřování NATO, proti kterému je i nadále celé spektrum politických sil, posílí nedemokratickou opozici, oslabí ty, kdo upřednostňují reformy a spolupráci se Západem a přiměje Rusy zpochybnit celé urovnání po studené válce.

Přibližně ve stejnou dobu Sherle Schwenninger v článku pro World Policy Institute [poznámenal](#):

Rozšiřování NATO hrozí vytvořením napětí a konfliktů v srdci střední a východní Evropy, které by jinak neexistovaly...Clintonova administrativa ospravedlňuje rozšíření NATO částečně jako snahu vyhnout se novému bezpečnostnímu vakuu ve střední Evropě, ale i když přesune některé země mimo východo-západní konkurenci jen zvyšuje potenciální intenzitu soupeření o ostatní, jako jsou pobaltské státy a Ukrajina.

Jak věděli ti z nás, kteří měli to štěstí, že ho znali a pracovali s ním, Sherle měl zvláštní jasnozřivost a jeho varování tehdy nebyla výjimkou.

Dnes se obránci NATO nepochybně zeptají: Po ruské invazi na Ukrajinu je určitě NATO potřeba více než kdy jindy, aby byla Evropa v bezpečí před ruským medvědem?

Spíš ne.

Za prvé, jak neúnavně zdůrazňoval významný politolog John Mearsheimer a další, existuje jen málo důkazů, že Putin chce celou Ukrajinu, natož více území ve východní Evropě. Opravdu si někdo myslí, že Rusko chce převzít břemeno podpory [tři čtvrtě milionu polských důchodců](#)? Nebo plýtvat krví a zdroji na zuřivý partyzánský odpor v Haliči, který by zcela jistě byl?

Faktem je, že Rusku chybí prostředky, ale i vůle k nastolení politické, ekonomické a územní hegemonie na kontinentu. Opačné argumenty jsou, abych byl zdvořilý, založeny na nepochopení cílů ruské národní bezpečnosti. Francouzský politický filozof Emmanuel Todd (méně zdvořilý) věří, že myšlenka, že Rusko má Evropu v hledáčku, je „fantazie a propaganda“.

„Pravdou je, že Rusko,“ jak píše Todd ve své [nové knize La Dafaite de la Occident](#) (Porážka Západu), „se zmenšující se populací a územím 17 milionů čtverečních kilometrů, je daleko od toho, aby chtělo dobývat nová území, především přemýšlí, jak bude i nadále spravovat ty, které už má.“

Říkejme tedy o NATO, co to vlastně je: zbytečná aliance, která představuje nebezpečí pro skutečný národní bezpečnostní zájem Spojených států. NATO podporuje parazitování ze strany našich partnerů; podporuje lehkomyšlnost ze strany strategicky bezvýznamných, i když [divoce bojovných klientských států](#); podporuje neuvěřitelně sebezničující [chování](#) ze strany těch národů, které se k němu chtějí připojit; povzbuzuje a pomáhá [USA vměšovat se](#) na Blízkém východě a v severní Africe, kde nemáme prakticky žádné obchodní aktivity.

Tato show trvá příliš dlouho. 75 let NATO je jistě dost. K osamostatnění Evropy 75 let NATO a osm desetiletí po skončení druhé světové války samozřejmě stačí .

AUTOR: James W. Carden

Zpracoval: Janinna/Pokec24

ZDROJ: <https://www.theamericanconservative.com/at-75-has-nato-outlived-its-use/>